

seie kirja pannud, et meie põlwe rahwas piisutgi teada saaksid, mis ebbausku ennemuistine rahwas on pidanud. Kes mehheks on sanud, ei põlga jo ka mitte mälletamast, mis temma lapse põlves tundis ja teggi, ehk tema kül ei wõi fallata, waid naerdes tunnistab, et seal paljo tarkust ei olle löida olnud.

Numal mees ja tark kük.

Üks perrenaene ellas oma mehhega ni kurjaste, et ei ööl, ei ka päwal pahhanduse wahhet ei olnud. Naene kurri, ja mees rumal; naene ei leppi, mees ei mõista leppitada, waid purrelewad ja närelewad kui koera kassi. Wimaks mees saab naese läest peksa kui paljo, ei tohhi enam suudgi ammutada: kui jälle lähhäb räkima, jubba naene wemmeltega lõhkumas. Mis nõu nüüd aitab? Mees nuttab, ja otsib maad pakku minna. Wärrawa pole minnes näeb ta oma kükke, ja ütleb muttuheälega: „Jumalaga jälle, kükke!“ Kuk hüab: „Kuhbu sa nüüd lähhäd, perremees!“ Perremees ütleb: „Arralā fogoni siit maalt.“ „Mis sū pärast?“ küssis kük. „Perrenaene kurri, ei lasse enam suggugi ellada“, ütles perremees. Kuk ütleb: „Ota, mo hea perremees, ma tahhan sulle head nõu anda ja sind wähhää õppetada. Sa ollet isši rumal, sa ei mõista mitte. Wata miño peale! Mul on ühhelsa naest — kõik kardawad mind ja terwad mis ma tahhan — kui ma kutsun neid, siis nad tullewad, kui ma kelan, siis wait jäwad kõik. Arwa, sīna ei sa ühhest naest jaggu! Pöra nüüd ümber ja miñe taggasī miño sōna peale ja te oma tööd. Kui ta siis kurjaks weel saab, siis kela ja sunni targaste; agga kui ta weel ei kule ja sind peksma tuldeb, siis olgo sul wal-

mis assutud üks hea reht witso, ja peksa lapse wiśil! Kui lõod, siis isši hüa: Mīna mees, sīna naene! Mīna mees, sīna naene! Wata kükke, wata kāna! Kumb es üllem, kük wõi kāna? Kui sa nenda tedda hirmutanud, siis maenitse ja nomi tedda kange kōnegi, ja näida, kuidas mailmas wagga abbiellorahva kohhus on ellada. Isši ärra wiħasta kaua, waid olle pea heamelesline ja lahke. Kui sul wõerad tullewad, siis armasta, auusta ja fida tedda, kui olleks ta sul iggawest hea olnud; kui sa kustgi wäljast tulled koddus, siis astu kõigeessite oma head perrenaest waatma ning ütle: „Armas perrenaene, kuidas sa nüüd ometi ellasad ehk läbbisaid? Kas ollid ka terve? Ma jänin kül kauaks wälja: mo aeg wibis pitkaks; ärra olle pahha selle pärast! Kui Jumal lasseb ellada, siis ma parrandan kül oma aega jälle ärra.“ Siis wõtta ka, mis wäljast olled juhtunud sama, karmaništ ja taskust wälja, ja anna oma leppitud perrenaesele, nenda kui kunkel se wiis kanale anda on; kül siis sīnoga ikka pea ärraleppib ning toime saab.“

Se olli nüüd kõik kükke maenitsus, mis ta perremest õppetas. Perremees teggi nenda ja sai abbi, loidis perrenaest heldet, ja enast targa ollewad.

Üks jut naisterahwa pilkamiseks. *)

Ükskord olnud üks naine, kellel õige wagga mees on olnud. Tema ei olle sellega ei ial leppinud, ei ka korda sanud; tema on ifka wiħastanud ja tielnud ning oma woli ajanud. — Tulli kord, et tema

*) Sedda jutto on üks Waña-Karistewalla koolmeister, kes ammu jo maggama läinud, isje oma käega ülleskirjutanud.